СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК XLVIII. Ч. 151. Джерзі Сіти, Н. Дж., субота, 29-го червня 1940. — No. 151. Jersey City, N. J., Saturday, June 29, 1940. VOL. XLVIII.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. — ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. — Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. 4-0807. — THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ВИЛКІ НОМІНОВАНИЙ КАНДИДАТОМ РУПУБЛИКАНЦІВ НА ПРЕЗИДЕНТУРУ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — У четвер пізно вночі краєва конвенція Републиканської Партії номінувала Вендела Луиса Вилкі своїм кандидатом на уряд президента Злучених Держав.

Номінація наступила при шестому голосуванні. При першому найпопулярнішим кандидатом був Томас Е. Дюї, а Вилкі був одним зо слабших кандидатів. При дальших голосуваннях Вилкі постійно зростав у силу. Через кілька наступних голосувань найсильніші кандидати були Дюї й Тефт, але коли вони не показували більшої притягаючої сили, голоси почали пересуватися за Вилкі. Остаточно Дюї й Венденберґ дозволили своїм прихильникам віддати голоси за Вилкі й це рішило голосування в його користь.

Вендел Луис Вилкі родився в Індіяні, а живе в Ню Йорку. Він є президентом Комонвелт енд Содерн Корпорейшен й довгий час був членом Демократичної Партії.

Конвенція видимо не має ще ніякої виробленої думки про те, кого іменувати кандидатом на уряд віцепрезидента.

ДОБАЧУЄ СИЛЬНИЙ РУХ ЗА ТРЕТЮ КАДЕНЦІЮ.

НЮ ЙОРК. — Американський Інститут Публичної Опінії каже, що його розсліди над відношенням американців до питання третьої каденції для президента Рузвелта показують, що нині є ще в Америці 57 процентів людей, які є готові поперти кандидатуру Рузвелта втретє.

Інститут стверджує далі, що цей рух був багато слабший в квітні цього року. В [illegible] до 57 процентів і на тій висоті вдержався й досі.

На конвенції Демократичної Партії стейту Індіяни, що відбулася в середині тижня в Індіянаполисі, ухвалено резолюцію з одобренням для президента Рузвелта; конвенція розуміла резолюцію як потвердження руху за третю каденцію для Рузвелта.

ЧУТКИ ПРО МИРОВІ ЗАХОДИ.

ВАШИНГТОН. — У дипльоматичних кругах доходять чутки про мирові переговори між Німеччиною й Англією.

Запитаний ґазетами департамент стейту заявив, що він не має ніяких безпосередних вісток у цій справі, але потвердив, що він має дипльоматичні донесення про чутки про такі переговори з ріжних столиць Европи.

УРЯД ДАЄ ВЕЛИКЕ ЗАМОВЛЕННЯ НА СУКНО ДЛЯ АРМІЇ.

ВАШИНГТОН. — Американський департамент війни замовив у фабриках сукна 5 міліонів ярдів матерії, або стільки, скільки треба на одіння для півтора міліона жовнірів.

Одно нюйорське підприємство, Америкен Вулен Ко., дістало замовлення на 7 чверть міліона долярів. Всі замовлення виносять разом 14 міліонів зверхом.

РУХ ЗА ПРИМУСОВУ ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ.

НЮ ЙОРК. — На Бенкеті Союзу Таборів Військового Вишколу, що відбувся тут в одному клюбі, довга низка бесідників промовляла за заведення примусової загальної військової служби. Між бесідниками були: нюйорський стейтовий ґубернатор Лімен; Луис Доґлас, бувший федеральний податковий контрольор; і ґенерал Ґю Дром.

На річних ювилейних зборах Товариства Темені виголошено багато промов за розвинення краєвої оборони Злучених Держав до того ступня, щоби Злучені Держави могли відбити всяку інвазію на західню півкулю. Адмірал Вудворд і інші бесідники доказували потребу загальної військової служби.

АРҐЕНТИНА ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ ВІДВІДИН АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЛЬОТИ.

ВАШИНГТОН. — Ходять чутки, що уряд південно-американської републики Арґентини дав до зрозуміння урядові Злучених Держав, що дальші відвідини американських военних кораблів у водах Арґентини не є бажані.

Американські военні кораблі відвідують південно-американські републики, щоби дати їм до зрозуміння, що уряд Злучених Держав готовий помогти тим републикам проти запосягань европейських держав на їх незалежність.

НЕ ПУСКАЮТЬ ПУБЛИКИ НА ЗАЛОЖЕННЯ ОСНОВИ КОРАБЛЯ.

НЮ ЙОРК. — На врочисте заложення основи під будову нового военного корабля для американської фльоти, що відбулося в четвер у фльотному ярді в Бруклині, не допущено публики. Церемонії, котра тривала всего 5 хвилин, доконали вищі офіцири американської фльоти й робітники.

Новий корабель, „Айова", буде мати 45,000 тон містоти.

СОВЄТИ ЗАБИРАЮТЬ ВІД РУМУНІЇ БАСАРАБІЮ І ПІВНІЧНУ БУКОВИНУ

БУКАРЕШТ. — Цензура ще досі не дозволяє часописам видрукувати зміст советського ультимата. Але є певним, що Румунія вже згодилась відступити Советам без боротьби Басарабію і Північну Буковину. Асошіейтед Прес подає, що таким чином будуть ці землі злучені з іншими українськими землями. Басарабія була перед 1918 роком складовою частиною царської Росії, а Буковина належала до Австрії. Крім того Румунія відступила Советам ще пристань Констанцу над Чорним морем, як теж дала їм контролю над пристанями Ґалац і Браїла, що лежать при устю руки Дунаю. Через те Совети готові контролювати все те, що буде евентуально йти з Румунії через Дунай до Німеччини.

ТРАНСИЛЬВАНІЯ ЗАВАЛЕНА РУМУНСЬКИМИ ВІЙСЬКАМИ

БУКАРЕШТ. — Виходить, що Румунія рішилась не ставити опору тільки Советам. Зате буде інакше, коли Мадярщина захоче відбирати Трансильванію, яку Румунія забрала від неї по першій світовій війні. Ось тому вона, як доносять, впакувала до Трансильванії малощо не два міліони війська. Та треба мати на увазі, що за Мадярщиною стоїть Німеччина, яка обіцяла їй зворот принаймні частини Трансильванії. І Болгарія зголошується зо своїми домаганнями, бо хоче дістати назад Добруджу. Знову Болгарію попирають тепер Совети. Колиб це все сталося, то Румунія знову стане давньою маленькою державою.

АМЕРИКА РОСТЯГАЄ КОНТРОЛЮ НАД РУХОМ КОРАБЛІВ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт видав публичну проклямацію, в котрій признає існування надзвичайної потреби для поширення контролі над рухом усяких кораблів, американських і чужих, коло території Злучених Держав і на водах довкола Панамського Каналу.

Американський уряд заявляє, що він признає за собою право взяти в своє повне посідання всякі такі кораблі та усувати з них залогу й офіцирів.

Президентова проклямація викликала велике зацікавлення головно в відношенні до пятьох французьких кораблів, що тепер перебувають в американських портах.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСУЄ ЗАКОН ПРО ОБОРОНУ

Через цілий день Білий Дім був занятий справою оборони західньої півкулі.

Президент Рузвелт підписав ухвалений конгресом закон про додаткову оборону краю та про видатки на неї в сумі 1 біліона 768 міліонів долярів, на основі котрого постійна армія має бути збільшена до 375,000 жовнірів, повітряна фльота збільшена на 3,000 літаків, а морська фльота на 68 нових военних кораблів.

ХОЧУТЬ „НІМЕЦЬКИХ" ДОРІҐ

НЮ ЙОРК. — Роберт Мовзес, парковий комісар міста Ню Йорку, заявив у своїй промові на відкритті нового тунелю й віядукту при мості Дхорджа Вашингтона, що Америка потребує поспішних автових доріг, збудованих на взір німецьких „автобанен". Міський уряд Ню Йорку задумує будувати наступні дороги за таким пляном.

ДАЛІ ЗАПОВІДАЮТЬ ВІДПЛАТУ

БЕРЛІН. — Німецька преса, згадуючи про налети британських летунів на німецькі міста, як теж і про жертви в людях, підкреслює, що Німеччина відплатиться за те Англії тисяч разів, і то в скорому часі.

СПОСОБИ ЗАВОЮВАННЯ АНГЛІЇ

РИМ. — З достовірних фашистівських кол кореспондент Асошіейтед Прес довідується таке: Ні Італія, ні Німеччина не обстоювали передачі французької фльоти для переможців. Це тому, що слон безрадний супроти роїв комарів. Це незабаром відчує на собі слон британської фльоти. Це означалоб, що Німеччина й Італія мають повний мішок відступів та „триків" і це має бути оця тайна зброя, що знищить Англію.

Хоч способи, якими згадані держави мають напасти на Англію, держані в великій тайні, то з порозкиданих вісток можна зліпити такий плян: Німеччина нападе на британську землю, Італія піде на Єгипет, Ґібральтар та острови Середземного моря. Очевидно, що британська фльота буде головним предметом нападу італійців.

Наїзд розпічнеться дуже скоро з завзяттям та страхіттями, яких не знає досі історія.

ПРОТИ БРЕХОНЬ!

БОРДО. — Новий французький уряд маршала Петена стоїть за те, щоб не закривати правди, а навпаки, постійно її голосити. Закривати правду, значить помагати поширювати брехні. А саме така поведінка довела Францію до катастрофи, бо закривання правди належало до порядку в давніх французьких урядах. Зате виїмком бувало виявлювання правди.

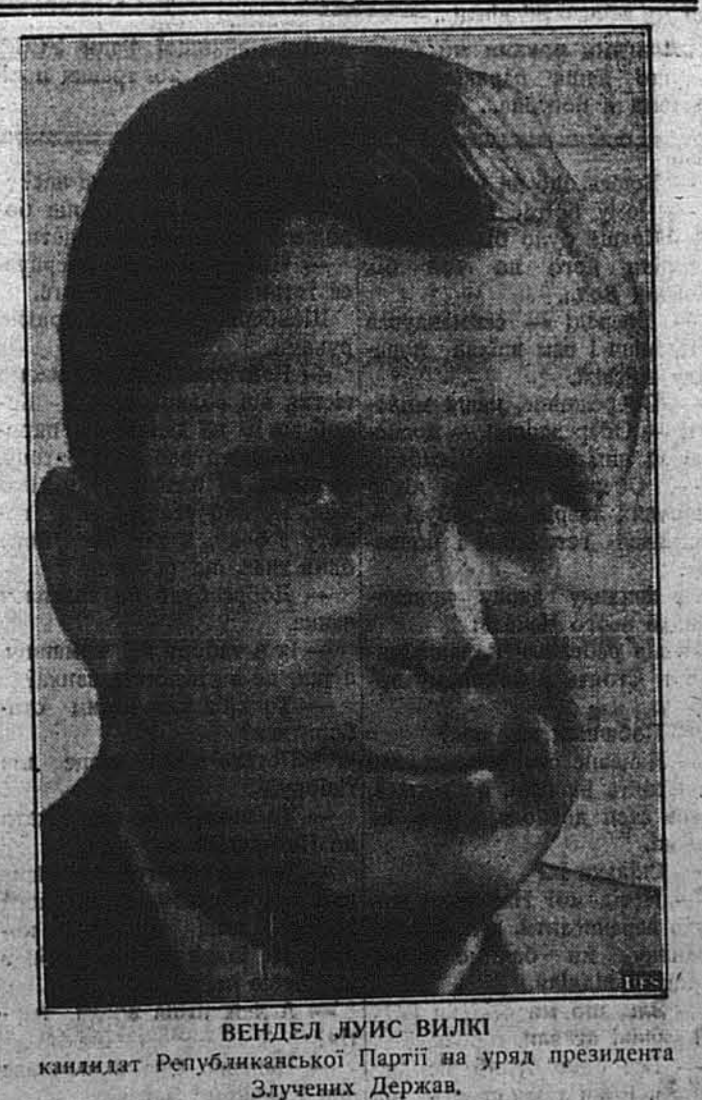
ЩЕ ПЯТЬ БІЛІОНІВ НА АРМІЮ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт постановив зажадати від конґресу ухвалення ще 5 біліонів долярів на розбудову оборони краю.

Мають ці гроші видати на будову літаків, повзів і іншої зброї.

ЗБИРАЮТЬ НІКЕЛЬ І СРІБЛО

РИМ. — Витягають з обіґу ніклеві й срібні монети. Видно, що цей матеріял потрібний на военні потреби.

ВЕНДЕЛ ЛУИС ВИЛКІ
кандидат Републиканської Партії на уряд президента Злучених Держав.

НІМЕЧЧИНА ДАЛА ЗГОДУ НА ПРИЛУЧЕННЯ БАСАРАБІЇ І БУКОВИНИ ДО СОВЄТІВ

БЕРЛІН. — Коли іде про урядові націстичні кола, то для них советський ультимат, вручений Румунії з домаганням негайного відступлення Советам Басарабії, Буковини і т. д., не був ніякою несподіванкою. Виходить, що сталося менш більш те, що було недавно обговорене між вісю Берлін-Рим і Сталіном. Далі націсти підкреслюють, що забрані Советами провінції не представляють собою ніякої особливої вартости під економічним оглядом, а в тому Німеччина є найбільш зацікавлена. Ще далі кажуть, що таким способом направлено частину тих кривд, що їх накоїв Версайський договір. При тому націсти зазначують, що Німеччина також не є заінтересована в тому, що Совети зробили з Латвією, Естонією і Литвою. Кажуть, що скорше чи пізніше, а ті зміни мусілиб всеодно наступити. Виходить, що Німеччина тепер так занята війною з Англією, що всі інші речі є для неї побічні.

В ІТАЛІЇ НІБИ ДИВУЮТЬСЯ.

РИМ. — Італія була і є заінтересована в Балкані. Тому і те, що сталося тепер з Румунією, і що ще може статись, викликує в Італії особисті турботи, бо вона вважає Балкан сферою своїх політичних впливів. З тих коментарів, що їх чути тепер в Італії, виходилоб, що Совети поступили на власну руку, кидаючи визов Німеччині й Італії. Бо, по думці італійців, Совети не вдоволяться тим, що заберуть в Румунії, а підуть далі, щоб дістати у свої руки Дарданелі, що було завжди історичним змаганням Росії. Щодо загарбання Басарабії, то, як кажуть, ніхто не має закиду, але інакше представляється справа з пристанями над Чорним морем. Назагал є така думка, що Совети поспішились зо заняттям Басарабії і пристаней на те, щоб мати вигідне стратеґічне положення для оборони перед Німеччиною. А те, що забрали пристані, є більше звернене проти Туреччини. Далі кажуть, що коли іде про відношення Італії до Советів, то воно є формальне. Щирости в ньому нема.

ТУРЕЧЧИНА БЕРЕТЬСЯ БОРОНИТИ ДАРДАНЕЛІ.

АНКАРА (Туреччина). — Перший наслідок загарбання Советами румунських пристаней, коли іде про Туреччину, є той, що вислано нову фльотну ескадру через Босфор на Чорне море, щоби боронити Дарданелі перед евентуальним захопленням контролі над ними з боку Советів. Цікаве, що Німеччина повідомила тепер Туреччину, що Італія не забере Сирії. Але з англійського боку вважають таке запевнення націстівським підступом.

ХОЧЕ ОПЕРТИСЬ НА СОВЄТИ.

ЛОНДОН. — Кажуть, що румунський король Кароль згодився на советський ультимат, бажаючи дістати советську допомогу на випадок, колиб Мадярщина і Болгарія хотіли піти проти Румунії війною.

ДОМАГАЮТЬСЯ ЗМІНИ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ.

ЛОНДОН. — В Англії мають відомости, що Совети зажадали від Румунії не тільки територій і пристаней, але ще й зміни теперішньої політичної системи.

РУМУНІЯ ВТРАТИТЬ ПОЛОВИНУ.

БУКАРЕШТ. — Якщоб так сталося, на що заноситься, то Румунія втратилаб відразу майже половину своєї території. При тому береться під увагу, що Мадярщина дісталаб більшу частину Трансильванії, а Болгарія Добруджу.

ВІЙНА ДАЄТЬСЯ У ЗНАКИ.

РИМ. — Італія щойно вступила у війну, а вже зачинає її добре відчувати. Досі було три безмясні дні в тижні, а тепер італійці не зможуть тіставати тісточок і мороженого теж на протязі трьох днів у тижні. Від 1. липня не буде можна дістати кави.

ЯПОНІЯ І НІМЕЧЧИНА.

ТОКИО. — Німецькі побіди в Европі залякують вже і Японію. Іде тут про німецьку окупацію таких країв як Голяндія і Франція, що мають величезні й дуже багаті кольонії на Далекому Сході. Японія має на них здавна око й хоче використати теперішню военну завіруху на те, щоб забрати під свою контролю згадані кольонії. А в першу чергу, щоб не допустити там Німеччини. А так виглядає, що Німеччина тепер закривається Францією і Бельґією і ніби не зголошує претенсій до їхніх заморських посілостей в Азії. Але так в дійсности не є, коли брати під увагу погляди японців. Японія певна, що Німеччина захоче мати контролю і над французькими і бельґійськими кольоніями і їх вихісновувати. І тут заходить розбіжність між інтересами Японії й Німеччини.

РЕЙНО ЗАЛИШИВСЯ.

БОРДО. — Бувший французький премієр Рейно, що був ніби символом боротьби з Гітлером аж до побідного кінця, не іде до Лондону, як було в Англії заповіджено, а лишається в Франції. Значить, що не ввійде до того Французького Національного Комітету, що його формують в Лондоні на те, щоб він заступав у потребі владу Франції, що продовжує війну з Німеччиною і Італією.

ВЕЙҐАН ДОМАГАВСЯ ПРИМИРЯ.

БОРДО. — Виявляється, що ґен. Вейґан, як обняв команду і зорієнтувався у ситуації, наставав на французький уряд, щоб заключити примиря з Німеччиною.

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:
Поодиноке число три центи.

На рік	$6.00
На пів року	$3.25
На три місяці	$1.75
Число з суботи (з англійською частиною):	
На рік	$2.00
На пів року	$1.25
В Джерзі Сити і Загряницю:	
На рік	$9.00
На пів року	$4.75
На три місяці	$2.50

SUBSCRIPTION RATES:
Three cents a copy

One year	$6.00
Six months	$3.25
Three months	$1.75
Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
One year	$2.00
Six months	$1.25
Foreign and Jersey City Rates:	
One year	$9.00
Six months	$4.75
Three months	$2.50

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. 4-0807.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

"POLISH PROFILE"

Такий є наголовок книжки, що недавно вийшла в Ню Йорку. Написала її: Вірджілія Сапіга. Авторка це родовита американка, дочка американського лікаря з Конетикат, що вийшла заміж за князя Павла Сапігу. Сама вона була вихована в „ліберальному" дусі, безконфесійно. Тому вже з цього боку мала дуже цікаві переживання, коли приходилось їй застосуватись до консервативно-католицького духа шляхотського роду Сапігів. Щодо цього її описи дуже цікаві. Але позатим нема в них нічого нового для тих читачів, що обізнані з польською літературою, яка переповнена оповіданнями з життя шляхотських родин, чи з життя шляхти взагалі. І дуже влучні є її деякі завваги щодо того, як функціонувала польська державна машина. Очевидно, що й те не є нічим новим для українського читача, але зате може бути новим для американця, бо може дати йому змогу зорієнтуватись хоч дещо в причинах упадку Польщі.

Та при тому всьому треба мати на увазі, що авторка, не зважаючи на її „ліберальне" виховання, була таки під впливом світогляду тої кляси, в яку ввійшла. І з її боку гляділа головно, може й несвідомо, на недомагання Польщі. Що так є, можна судити по тому, як вона віднеслась до українського народу, серед якого вона властиво жила, бо мешкала довго недалеко Рави руської, в добрах Сапігів, що лежали на українській землі в Галичині. Мешкала в панськім дворі, при селі, що було українським. Ось тому авторка, що вважає себе за „ліберальну" й є освічена, повинна була знати, що це за земля і який на ній живе нарід. Та вона пише тільки про „рутініенс", а слово „український" зявляється раз, коли згадує про якогось Сапігу, що згинув у Львові в листопаді 1918 р., у війні з „українцями".

Для неї існує тільки „вірний" Іван, що служить у Сапігів, і до якого мають найбільше довіря, хоч він „хитрий, як і всі русини". Для цеї „ліберальної" американки існує теж тільки „поцтивий старий і льояльний руский священик" і молодий сотрудник, що є радикал і бунтівник, як усі того роду вихованці зо Львова! І тому його зараз усунули, як тільки Сапіга заінтерпелював у влади.

Для цеї американки і „руські" Сестри Служебниці шовіністки, бо казали, що „їм їхня влада заборонила говорити по польськи, наказуючи говорити до дітей і в селі завжди своєю мовою". І це цікаве, що ця американка зрозуміла вияснення „рутенського руху" допевна тоді, коли до Сапігів заїхав якийсь „американський професор економії", що їм пояснив, що „рутенський рух є фінансований німецьким консулем в Кракові". І так є, що та „ліберальна" американка була много разів у Львові й всьо там бачила, ріжні епископські палати, а не добачила ніяк св. Юра, ні не чула нічого навіть про митрополита Шептицького! І не впало їй, як ліберальній, в очі, що її чоловік, що родився і виріс на українській землі, потребував аж перекладчика, коли говорив з „русинами".

ЕПОХАЛЬНА ЛЄКЦІЯ, ДОБРА І ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Упадок Франції дав притоку до найріжнородніших міркувань. Ще недавно здавалося, що поняття релігії, етики, солідарности, організованости, дисципліни — це пусті слова для політикерів, державних мужів та пересічних практичних людей. Ці заклики пересічна публика лишала для священиків та для проповідників, як „професіоналістів", бо, мовляв, „вони з цього живуть". Аж ось надходять кореспонденції з Франції до американських газет і звичайний читач не може з дива вийти. Що це? Газети, звичайні щоденні газети, перейшли на проповідництво? Бо як інакше можете назвати, наприклад, кореспонденцію Аршамбо в Ню Йорк Таймс-і з 20-го червня, де сказано, що молодий хлопець заважує: „Поразка це наше спасення"? А цей самий кореспондент пише з Бордо дня 22. червня, що він пішов між простих хліборобів та робітників у винниці і серед розмови з ними почув такі слова: „Напишіть американцям, що ми не переможені. Нас побили, але не знищили. На нас приходять важкі часи, але хай Господь милосердний допоможе нам їх пережити".

„Дивуєтеся, що я, як француз, таке говорю? Нас окричали як націю безбожників. Так, в тім є багато правди. Це є одна з причин нашої катастрофи. В нас не було ідеалу. Я признаю, що я в цьому також само винуватий, як і інші мої земляки. Ми жили в тому переконанні, що завданням людини є вживати життя легким способом; ми дійшли в цьому до себелюбства. Я вже старий — маю 73 роки. У минулій світовій війні я брав участь. Тепер десь б'ється за Францію мій син. Отже я свідомий француз. Але скажу вам, що ми зійшли на помилкову дорогу. Ми в душі були демократи, а на ділі ми займалися лише самі собою, кожен особисто. Наші національні установи і цілий лад змагали до цього, щоб амбітні одиниці могли ставити особисте й партійне добро понад добро нації. Ми були вдоволені, коли наші парляментарні посли вибороли для нас від держави якусь дрібну допомогу. Ми дивилися на державу як на добродія, що роздає дарунки і ми все говорили про те, що нам від держави належиться, а не про те, що ми обовязані діяти...

„Довгими роками ми бачили, що наша парляментарна система є погибна... Але ми вперто трималися своїх помилок. Ми все вважали, що держава це для кожного з нас — дійна корова. Тепер ми прочуняли серед страшних відносин. Наше молоде покоління має важке завдання перед собою. Ми, старе покоління, мусимо помогти чим можемо, морально й матеріяльно. Ми маємо стати рабами, але я переконаний, що нещастя щойно зединить націю. Ми схилимо наші голови, але наші серця не заломляться. Скажіть американцям — говорив селянин — щоб вони памятали, що вільні люди мають не лише права, але й обовязки".

Так говорив простий селянин. Але не менше критично думає про французьку націю й теперішній французький уряд. Після заключення примиря, коли англійські провідні люди хотіли закинути французькому урядові зраду, то цей уряд відповів між іншим: „Ми просимо наших приятелів в Америці зрозуміти безконечні терпіння Франції. Ми ані не заперечуємо ані не вкриваємо наших помилок. В теперішньому положенні кожен французький громадянин бере на себе свою частину відповідальности... А наших британських приятелів прохаємо, щоб вони шанували наш смуток і провірили свою совість".

До цього додамо, що в звязку з подіями у Франції пастор французької протестантської церкви в Ню Йорку, Жан Мейнар, сказав на проповіді, безпосередньо після заключення німецько-французького примиря, такі слова: Історія Франції вчить, що важче є відродитися після вигранної, ніж після програної. Більше нас зруйнував мир у Версаю, ніж примиря в Комп'єнь.

Пишемо, тут і там, обширніше про роздумування, які викликує теперішня трагедія Франції, бо висказані думки є важні й для нас в Америці, як і для українського народу, що пережив стільки трагедій і мусить бути готовим переносити нові, коли рішений змінити долю і добути волю.

С.

З РЕПУБЛИКАНСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ

Гаролд Е. Стасен, губернатор стейту Минесота, зістав вибраний для виголошення програмової промови на конвенції Республиканської Партії в Філядельфії. З цеї промови піднесемо такі точки:

Теперішній час вимагає, щоб Республиканська Партія поставила себе понад інтереси партії.

Мусимо йти вперед рішучим і певним кроком на чотирьох важніших фронтах, а саме: оборони краю, боротьби з пятою колюмною, внутрішнього економічного добробуту, видатности в праці й безкорисности уряду.

Промисл був стриманий надто довго бюрократичним вмішуванням й зволіканням уряду при всякій нагоді. В тому часі армія й фльота надармо ждали звільнення від обмежень, щоб могти приспішити оборону.

Здоровим поступом, прихильним для працюючого люду, мусимо створити нові ділянки, поправити недоладності в нашій суспільній та економічній будові та усунути підстави невдоволення, на яких процвітають пяті колюмни.

Мусимо зрозуміти, що супроти наших внутрішніх трудностей ми не сміємо здвигати раменами й казати: „Хай уряд це зробить". Уряд має лише помагати приватним підприємцям, а не їх у підприємстві заступати.

Надвишку продукції треба енергійно кинути на домашні й заграничні ринки. Міліони європейських утікачів треба харчувати надміром рільничих плодів.

Заграничну політику нашого краю змінювали політичні провідники, які не хотіли представити населенню важкі факти.

Тому, що Демократична Партія не має права свободного вибору провідників, ми мусимо вибрати провід для членів усіх партій.

Теж бувший президент Герберт Гувер виголосив на конвенції промову. Важніші його думки такі:

Перед нами завдання: Врятувати Америку для вільних людей! Від нашої партії залежить воля й добробут двох наступних поколінь. Ми були свідками, як постійно виснажувано нашу систему свободи і толеровано 8 років надужиття в уряді. Внаслідок цього маємо третину населення, засуджену на нужду.

Без огляду на це, який буде вислід теперішнього світового катаклізму, або як ми наладнаємо наші внутрішні справи, теперішній лад у світі не буде дальше існувати. На великім просторі землі на довгі часи запанують диктатура, тоталітарна господарка, мілітаризм.

В теперішньому світі йде далеко більша війна від мілітарної війни. Є це боротьба ідей, фільософії та систем правління.

Ми мали 8 літ досвіду з нашими тоталітарними лібералами... Тепер вони, вигодувані пануванням, домагаються третього вибору пана Рузвелта.

Чи хтонебудь в Злучених Державах сумнівається, що Новий Розділ створив найбільшу машину, яка колинебудь існувала в нашому краю до контролювання голосів.

Першою засадою реальної політики є неперебільшувати небезпеки. Кит, що випускає воду, ще не є субмариною. Три тисячі миль океану всетаки є охороною для нас.

Коли вважати людиною того, хто біжить у череді, тоді Сталін є оправданий, Гітлер є вправі, і, хай Бог вибачить нам за наші глупости та захланности, Новий Розділ є вправі.

ЗПІД СОВЄТІВ

Винищення хуторів в СССР. „Ізвестія" з 27. травня повідомляють: „Протягом минулого року було стягнено до купи лише в РСФСР 220,000 хуторів, на Україні 92,666 і на Білорусі 109,664. Але переселення хуторян ще не закінчено. Треба перевести ще велику роботу переселення колхозників з малоземельних до багатоземельних районів (з України до Сибіру), що в цім році осягло особливо великі розміри. Сьогодня в першу річницю здійснення історичного рішення партії і уряду відносно колхозного користання землею ціле совєтське селянство і цілий нарід зазначують з великим вдоволенням нові успіхи колхозів..."

В числі з 24-го тогож часопису дописувач з Омську (Східний Сибір) пише між іншим:

„В звязку з обробленням нових обшарів прибирає особливе значіння справа переселення. Протягом останнього півріччя переселено до Омської области понад 2,000 господарств. Ми сподіваємося приняти протягом 1940 і 1941 рр. до 30,000 переселенчих родин. В останнім часі принято лише 1,500 колхозів 10,000 переселених родин..."

„Отже нема дива, що Україна пустіє.

Збори Найвищої Ради УССР. „Ізвестія" з 26. травня повідомляють:

„Сьогодня розпочалась в Києві IV. сесія Найвищої Ради. Президентом вибрано голову Ради; Бурмистенка, — а його заступниками Корнійчука і Радченка. В льожі заняли місця члени Політбюра на чолі з тов. Хрущовим. В салі перебувають вперше представники від західних областей Республики... Буджет УССР носитиме на поточний рік 8,096,000 руб. На потреби господарства буде видано 1,211,098,000, на соціяльно-культурні потреби 5,825,839,000. Загальні видатки на потреби західних областей УССР виноситимуть 1,244,100,000 руб..."

До цього додано досить цінне пояснення, на що властиво видається гроші, видушені з українського населення, а саме:

„Український нарід під проводом КП(б)У на чолі з співборцем великого Сталіна Никитою Сергеєвичем Хрущовим буде в перших шерегах борців за належне виконання завдань третьої сталінської пятилітки".

Коли до цього ще додати ці видатки на потреби „господарства" треба розуміти видатки на дальший розвиток визиску України Московщиною, а під „соціяльно-культурними потребами" московщення і пропаганду большевизму, то астрономічні числа безвартісних рублів будуть цілком зрозумілі.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Запит з Клівленду. — Якщо Ви оплачували вкладки на соціяльне забезпечення, коли робили, то дістанете допомогу, як дійдете до 65-го року життя.

Приявний. — Ваш опис мусів би бути злучений з народнім життям, з мовою про українську народню справу, або зо збіркою на якусь народню потребу, тоді міг би бути поміщений. Таке обовязує „Свободу" щодо поміщування такого матеріялу, який Ви нам надіслали. Треба мати завжди на увазі, що „Свобода" є народнім часописом і для народніх справ.

ВІДДАЛАСЯ В 50. РОЦІ.

Пані Марія Мід, що вийшла недавно в 50. році життя за сенатора Картер Гласа з Верджінії, котрий тепер має 82 роки життя.

Микола Голубець.

ЖОВТІ ВОДИ

Історичний роман.

(82)

XXII.

Відділ гетьманича помашерував з Чигирина на схід до Крилова. Тут перешикувався й заприсягнувши 800 драгонів, що від реєстрових ріжнилися тільки німецькими мундурами, завернув круто на південь. Приказ був такий, щоб не спускати з ока водної партії, що плила Дніпром униз. Та лекше було приказувати людям, як Дніпровим хвилям, що весняними водами бурхливі, пірвали байдаки й понесли, мов лушпиння. Продираючись крізь буряни й прибережні плавні, сухопутня партія ще якийсь кінноту час настигала за водною, та далі мусіла махнути рукою на ті перегони. Вже на третій день показалося, що машерувати разом не доведеться. Останній підїзд передав водному відділові пароль гетьманича, щоб він підіждав сухопутню партію на Камяному Затоні й не скоріше виходив на беріг, аж пан Гродзіцький в Кодаку довідається, що оба відділи обєдналися. А в тім, на місці вже покажеться, що робити.

Пять днів машерувало військо степом, а на шостий під вечір прискакав до гетьманича реєстровий старшина Чечель.

— Що скажете?

— Військо якесь перед нами, ваша милосте?

— Де ми тепер?

— На Жовтих Водах, ваша милосте.

— Далеко до Січі.

— Далеченько ще, який тиждень дороги, не більше.

— А Кодак далеко відсіля?

— Теж не близько. Колиб пофорсувати, то через добу, можнаб наблизитися до Кодака на гарматний вистріл.

— А що це за військо перед нами?

— Боюсь, що не наше?

— Чому боїтеся?

— Краще було би, якби ми зустріли його по той бік Жовтих Вод...

— Вперед! — скомандував гетьманич і сам виїхав попереду війська.

— Обережніше, ваша милосте! — Обережніше! — поскочив за ним комісар Шемберг.

— Обережністю ще ніхто марсових лаврів не добув! — засміявся гетьманич і почвалав.

За хвилину знову прискочив до нього Чечель:

— Це ребелізанти, ваша милосте. Стоять у бойовому ординку.

— Побачили вже нас?

— Напевне скорше, як ми їх. Стоять на горі, а відтіля, ввесь степ довкола, мов на долоні.

— Скільки їх?

— Невідомо! Нас вони можуть перечислити, а з їхнього ординку ми бачимо тільки передові відділи.

— Зле, що ми стільки часу в Крилові згаяли.

— Все одно булиб не настигли. Вони там стоять від учора; вже й отаборилися.

— Може кинуться на нас?

— Тяжко. Їм вигідніше боронитися, як нам наступати.

— Що робити? — звернувся гетьманич до Шемберга.

Шемберг розвів безрадно руками.

— Найгірше, що не маємо вістки ні від водної партії. Колиб ми не дали були пароля ждати нас біля Затону, то вони, на власну руку ділаючи, моглиб тепер зайти голоту з боку, а так Бог його один знає, що робити.

— Добре було би залапати язика.

— Їх з табору не виманиш, а так, де ви візьмете язика?

— То хіба нам самим отаборитися?

— Погане в нас місце для табору...

— То щож, хіба нам тікати до Чигирина?

— Раз ми вже тут, то краще вже отаборитися, а до його милости пана гетьмана коронного, їздця трунути, аби з підмогою поспішав.

— А деж наша водна партія?

— Напевно вже відпочиває при Камяному Затоні.

— Хто їде в нашій передовій лінії?

— Переяславський полк.

— Певний?

— Найпевніший з усіх!

— Нехай попробує вдарити на ворога. Ми підождем тут на вислід.

— Це буде найкраще. Зразу знатимем, з якими силами маємо до діла.

Трьох їздців з сурмачем поскочило до переяславського полку. Решта партії зупинилась. Гетьманич зіскочив з коня й почав розправляти перетомлені їздою ноги. Старшина воєнної ради зробила те саме. Зіскочив з коня овруцький староста Сапіга, козацький комісар Шемберг, ротмістр Зацвилиховський та гусарський полковник Чарнецький. З обозу принесли їжу й напитки. Молодий гетьманич підняв чарку:

— За здоровля Короля Його милости!

— На славу пана Краківського, його милости Гетьмана Коронного! (Д. буде).

ЕРЛ ОФ АЛТОН, НОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ ГУБЕРНАТОР КАНАДИ.
Коло нього: його дружина й одна пані її двору.

Ukrainian Weekly

SELECT UKRAINIAN STORIES

LITTLE MYRON

By IVAN FRANKO
Translated by STEPHEN SHUMEYKO

(Concluded)

I

Little Myron is a queer child. Father is very proud of him and claims that he is very bright, but then, a father is a partial judge, especially Myron's father, a man well advanced in years, who had almost lost hope of ever having a child. Such a man, naturally enough, could have any sort of an offspring and yet consider it the most beautiful and clever in the whole world.

The neighbors used to whisper that Myron "is not like other children." When he walks he swings his arms in a peculiar way and whispers to himself. In the company of other children he is shy and awkward, and if ever he ventures to say something, it is enough to cause the elders to shrub their shoulders.

"Vasile," Myron said to another little boy. "How much can you count?"

"Who, me? How much should I? Five, seven, fifketeen..."

"Fifketeen? Ha-ha-ha! And how much is fifketeen?"

"How much should it be? I don't know."

"It means nothing at all. Come, let's sit down and count together."

Vasile set down, and Myron began to count, striking the stick against the ground at each number: one, two, three, four...

Vasile listened for awhile, then rose and scampered away. Just then old Ryabina passed by, coughing and breathing wheezily. Myron did not even notice him. The old man stopped and began to listen... Myron reached up to four hundred...

"Why you foolish child," exclaimed the old man in his somewhat nasal voice. "What are you doing?"

Startled by this sudden interruption, Myron turned his frightened eyes at the ancient.

"Don't you realize that you're beating the holy earth? Don't you know the earth is our mother? Here, give me that stick!"

Myron gave his stick to him, without the least idea what the old man wanted of him. The latter flung the stick deep into the nettles. Myron nearly burst out crying, not so much because of the loss of the stick, as because the old man had interrupted his counting.

"Go home and say the Lord's Prayer instead of doing such mischief," the old man snorted angrily, and shuffled away, muttering to himself. Myron watched him till he was out of sight, still wondering what the old man wanted of him, and what wrong had he done.

II

Little Myron loved to roam in the green flower-covered valleys, among the wide-leafed burdocks the scented anthimis, and the fragrant clover. Nearby there was a brook with high steep banks and gurgling fords which ran through the pasture. Its clay bottom was covered by soft water-weeds that looked like skeins of green silk. Here by this brook, a most idylic place, Myron loved to sit for many hours, hidden in the deep grass. He would look into the splashing water, at the swaying water-weeds, and the little fishes that from time to time emerged from their hiding places in search of prey, sometimes darting upwards until their gills broke through the surface and gulped down a little air, then swiftly fleeing to their hiding-place as if they had just stolen something very precious. The sun would beat down strongly from a cloudless, deep-blue sky, but since the wide leaves above him guarded him from burn, Myron felt only a delicious sense of warmth, and happiness. His little grey eyes looked eagerly at the world, and his forehead would become wrinkled with childish concentration as thoughts stirred in his young mind.

"That sun above me—why is it so small, when father told me it was very big? Maybe the hole in the sky is too little to let the whole sun show itself."

But then another thought struck him.

"But how can that be? When the sun sets, the hole is there, and when it rises, it still is there. Does the hole travel through the sky with the sun?"

This was too much for him to comprehend, and he promised himself that as soon as he reached home he would ask his father about the peep hole of the sun.

"Myron! Myron!" That was mother.

Myron jumped to his feet and ran down to the ford in order to cross the brook. Suddenly he stopped in his tracks. He had crossed here many times before, without the least hesitation, but now he saw something that made him pause. He was standing directly facing the sun, and instead seeing the shallow bottom with its pebbles and water-weeds, as he always had, he now saw instead—a deep blue bottomless pit. He did not know as yet that this was just the reflection of the smiling sky above, so he stopped in wonderment. How could he ever cross such a great depth? And from where did it appear so suddenly? He stooped and began to examine it more closely. It remained the same, except that near the bank he could see the familiar pebbles and hear the melodious gurgling of the water. He turned his back to the sun and looked into the water; now everything was all right, the abyss had vanished and the ford ford was shallow as before. This discovery calmed and yet surprised him. He began to turn around back and forth, experimenting with this strange vision, somehow made happy by it. And as for his mother's call—he had forgotten all about it.

Little Myron stood there for a long while, turning this way and that way, yet not daring to cross the brook. He could not get over the feeling that this shallow stony ford would suddenly open, and a deep blue abyss would appear between the banks, into which he would fall and disappear like a pebble thrown into a deep, dark well. Who knows how long he would have stood there if there hadn't appeared a neighbor, Martin, who with rake and pitchfork was hurrying to his hay.

"Why are you standing here? Your mother is calling you. Why don't you go home?"

"I want to go home, but I'm afraid."

"Of what?"

"Of this, look!" And Myron pointed at the bottomless pit in the water. Martin, however, didn't understand.

"What's there about it to be afraid of? It's very shallow."

"Shallow?" said Myron unbelievingly. "But look at the big hole!"

"Hole? What sort of a hole?" said Martin, and without taking off his shoes, crossed the brook, hardly wetting them. The example encouraged Myron and he too crossed the ford and ran ran home quickly.

"What a foolish child! Five years old and he's afraid to cross such a shallow brook!" the neighbor testily exclaimed and hurried on his way.

III

In summer, when the grown-ups were out in the fields, little Myron remained at home, but not in the house itself. There were too many things in it that frightened him: the shadowy corners, the wide chimney with its cavernous black insides, and the wooden hook fastened to the ceiling window which acted as a ventilator in wintertime for smoke from burning pine splinters that illuminated the house. Myron played outside therefore, gathering flowers and plucking their petals one by one, building houses out of sticks and splinters that lay strewn about in the woodshed, or sunning himself on the abutment to the front wall of the dwelling and there listening to the chirpings of birds in the apple trees and gazing at the blue sky. He felt happy doing this, but soon his sunny features would become clouded as various thoughts entered his mind.

"What makes a person see the sky above, or the flowers, or daddy and mother?" he would ask himself. "With what do I hear? I can hear the call of the kite and the cackling of hens. But how?"

It seems to him that it is the mouth that enables him to see and hear. He opens his mouth: yes, just as he thought, he sees all and hears all...

"But wait, maybe it's the eyes?"

He closed his eyes. Oh! He can't see a thing. He opens them: he sees and hears. He closes them again: now he cannot see but still hears.

"Oh, so that's it! With my eyes I see. But with what do I hear?" Again he opens and closes his mouth, with no effect upon his hearing. He does likewise with his eyes, with the same result. A sudden idea strikes him. Suppose he should close his ears with his fingers. Then what? He sticks his fingers into his ears, and hears a dull continuous noise. What it that? What is this new noise that has replaced the call of the kite and the cackling of hens in his ears? He removes his fingers from ears. In place of that noise he now hears the kite and the hens. He experiments again, with the same result.

"How come?" puzzles little Myron. "Ah, now I know? With my ears I hear the cackling, but with my fingers I hear that noise. Of course!" And to assure himself that his reasoning is correct, he goes through the whole process again.

When at noon the reapers returned home for lunch, Myron ran out to greet his father.

"Daddy! Daddy! I know something!"

"What do you know, my child?"

"I know that a person sees with his eyes."

His father smiled indulgently.

"With his ears he hears the cackling, and with his fingers a noise."

"How is that?"

Well, when I don't stick my fingers into my ears, I hear the hen cackling, but when I do, then I hear a funny kind of a noise."

The father roared with laughter at this, while mother glancing severely at her offspring, waved her finger reprovingly at him and said:

"Hush, you scamp! You're getting old enough to marry soon, and yet you talk such nonsense. Why don't you ever think a little before coming out with such tommyrot? Mind you, a person hears everything with his ears."

"But why doesn't a person hear the cackling and this funny noise together?" asked Myron. "When his ears are not shut, he hears the cackling, but when he shuts them with his fingers, then he hears that funny noise. Just try it yourself." And to encourage his mother, he stuck his fingers in his ears.

His mother, however, made no attempt to follow his example; and though she continued to scold Myron, it was evident she could not find an answer to his question.

IV

Myron's greatest trouble was, as his mother complained, his inability to think the right way. He simply couldn't, that's all! No matter what he said, there would usually be something wrong with it, and each time his mother or some one else would scold him for it.

"You big dunce, why don't you think before you speak, then you won't flounder around so much."

Despite all his efforts, however, poor little Myron simply could not think up something clever to say. And so the poor boy come to the conclusion that he could not think.

One time, for example, the whole family was seated around the table, having their dinner. Mother had just served some appetizing cabbage soup. Myron swallowed a spoon or two, and suddenly realized that a sudden hush had fallen upon all those present, so intent were they on their eating. Aha! Thought he. Here's a fine chance for me to say something clever. But what could he say? That obviously required some thought, otherwise he was liable to say something that would cause others to laugh and his mother to scold him. So he began to think, so intently that the spoon he was carrying to his mouth suddenly froze in the air together with his hand. His eyes took on a faraway expression, and then fastened themselves on a picture of Virgin Mary hanging on the wall opposite him. Only his lips moved, as if he was whispering.

The servants noticed this and glanced significantly at one another, while the maid whispered to old Ivan: "Watch him come out with something foolish."

"I wonder," little Myron began deliberately, "why the Holy Mother looks and looks, but still does not eat any soup?"

Poor Myron! Despite his best efforts, he could not say something brighter. Perhaps that was because he was taught to think "like other people."

Smiles, laughter, his mother's scoldings including "you dunce of the 18th sort"—was enough to make Myron cry.

"Can I help it if I can't think like others?" he asked, wiping his tears away.

V

What will happen to Myron? What sort of a flower will grow out of this bud? It is not hard to foretell. There are enough such strange types in our villages. They stand out already at an early age, by their walk, appearance, words, and acts. And when such a child is forced to spend all his time in a crowded peasant hut, without any chance of getting an education, of learning something, when its parents from the very start hammer into its head to think and act "like other people," then all its originality and native ability become stifled and from sheer disuse atrophied; and thus our Myron is liable to grow up into a poor lout of a farmer; worse yet, unable to direct his individuality and talents into channels of constructive work, he is liable to use them for purposes that are evil, and thereby become a criminal or a charlatan.

If, on the other hand, such a child happens to have loving parents who are not too poor, and who will sacrifice even their last penny for his education, then—what then? Do you think such a child's fate will be a better one, in the common sense of the word? Not at all. In school he will pursue knowledge with great eagerness, imbibe it as a sick man would fresh air, and then upon his graduation ardently propagate knowledge and high ideals among the ignorant and downtrodden... For this, however, he will become very familiar with prison walls, undergo all manner of abuse from his fellow men, and end up by perishing in poverty, friendless and alone in some forsaken spot; or carry out from prison some disease that will hurry him to his death in double-quick time; or losing faith in truth and ideals, turn to liquor and become a drunkeen sot. Poor little Myron!...

The End

UKRAINIAN WEEKLY

THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION BASEBALL LEAGUE

BOXSCORES

OLYPHANT

	ab	r	h	po	a	e
Klachaney, 2b	4	1	2	1	2	0
Roman, 3b	4	1	1	0	2	0
Pesota, ss	5	1	2	2	3	2
Yankow, c	3	1	2	5	0	0
P. Mohancho, cf	3	0	0	1	0	0
M. Terry, p	3	0	2	3	1	0
J. Terry, lf	4	0	1	3	0	1
M. Mohancho, lb	3	0	0	7	0	0
Chomin, rf	4	0	1	2	0	0
Totals:	33	4	11	24	8	3

WILKES-BARRE

	ab	r	h	po	a	e
Narbecky, 3b	3	1	2	0	0	0
Kozemka, c	3	1	0	14	0	0
J. Katulka, ss	5	1	3	1	3	1
Proch, cf	2	1	0	1	1	0
Sluzar, 1b, p	4	0	2	5	0	1
Lucas, p, 1b	4	0	1	2	2	0
Bolowsky, 2b	4	0	3	2	1	1
Kuzminsky, 1f	4	1	1	1	0	0
D. Katulka, rf	4	0	1	1	0	0
Totals:	33	5	13	27	7	3

		R	H	E
Olyphant:	011 000 030	4	11	3
Wilkes-Barre:	011 010 02x	5	13	3

Game played at Hollenback Park, Wilkes-Barre, Pa., on June 16th, 1940.

Runs batted in: Roman, J. Terry, Yankow, Narbecky 2, Katulka, Bolowsky. Two-base hits: J. Terry, Roman, Narbecky 2, Kuzminsky, Bolowsky, Katulka. Stolen bases: M. Terry, Roman, Proch, Kozemka. Left on bases: Wilkes-Barre 10, Olyphant 4. Hit by pitcher: by M. Terry (Narbecky). Bases on balls: off M. Terry 5. Struck out: by Lucas 13, Sluzar 1, M. Terry 3. Hits: off Lucas 5 in 7 1|3 innings, Sluzar 4 in 1 2|3 innings. Umpire: Michael Kuzminski. Time oi game: 2:07.

CENTRALIA

	ab	r	h	po	a	e
J. Balandovich, 1f	4	1	1	x	x	1
J. Koschoff, ss	4	1	1	x	x	1
N. Lynn, c	4	2	3	x	x	0
Mekosh, p	4	1	1	x	x	1
Wysoczanski, 1b	4	3	2	x	x	1
S. Koschoff, 3b	4	2	1	x	x	0
Kolishun, cf	4	2	3	x	x	0
M. Nodich, 2b	4	1	2	x	x	0
C. Nodich, rf	4	0	1	x	x	0
Totals:	36	13	15	x	x	4

BERWICK

	ab	r	h	po	a	e
J. Puksen, ss	x	2	3	x	x	1
J. Oram, cf	x	2	3	x	x	0
P. Oram, 3b	x	1	1	x	x	1
T. Puksen, 1b	x	0	1	x	x	0
Gelety, 2b	x	0	0	x	x	0
M. Kukerlo, lf	x	0	0	x	x	1
F. Ivanina, rf	x	1	1	x	x	0
Gryschuk	x	1	0	x	x	0
C. Malek, p	x	2	1	x	x	0
Dubap, rf	x	1	1	x	x	0
Totals:	x	10	11	x	x	3

		R	H	E
Centralia:	414 004 000	13	15	4
Berwick:	222 201 001	10	11	3

x Figures omitted in submitted official score sheet.

Game played at Centralia, Pa., on June 16th 1940. Wisdo, umpire.

ST. CLAIR BR. 31

	ab	r	h	po	a	e
Wylotta, c	5	2	1	13	2	1
Kozla, 2b	3	1	1	0	0	2
Powanda, 1b	5	1	3	3	0	1
Kuzio, 3b	5	1	2	0	4	1
S. Tomko, 1b, p	5	0	0	4	0	0
Futchko, p, ss	3	1	1	3	1	1
Juba, cf	3	2	1	1	0	1
Stock, rf	4	0	0	0	0	0
J. Tomko, lf	4	2	2	0	0	0
Totals:	37	10	11	24	7	7

ST. CLAIR BR. 9

	ab	r	h	po	a	e
Procak, 2b	4	3	2	2	3	2
J. Bednar, 3b	4	2	2	2	3	1
Lessick, p	2	2	0	0	1	0
Naradko, lf	1	3	0	2	1	0
J. Salak, ss	3	3	2	2	0	0
W. Salak, c	5	0	1	11	1	0
N. Bednar, 1b	3	1	1	8	0	0
Yaroshak, cf	4	0	0	0	0	0
Kosmari, rf	3	0	0	0	0	1
Totals:	29	14	8	27	9	4

		R	H	E
St. Clair 31:	140 210 110	10	11	7
St. Clair 9:	015 303 02x	14	8	4

Game played at St. Clair, Pa. (Branch 9 diamond), on June 16th, 1940. Pouche, umpire.

BERWICK

	ab	r	h	po	a	e
J. Puksen, 3b	3	2	1	0	2	0
J. Oram, cf	2	1	0	4	0	0
P. Oram, ss	4	0	2	1	1	3
T. Puksen, 1b	4	0	0	9	0	0
J. Gelety, 2b	4	1	1	4	3	0
Kokoralo, ss, lf	4	0	0	3	1	1
Ivanina, rf	4	0	0	1	0	0
Rudy, c	1	0	0	0	0	0
Kalanik, p	3	0	0	0	1	0
J. Dubil, c	2	0	0	2	1	1
Totals:	31	4	4	24	9	5

OLYPHANT

	ab	r	h	po	a	e
Klachany, 3b, p	5	3	2	1	3	1
Prystash, 2b, 3b	6	3	2	1	3	1
Pesota, ss	6	3	4	4	1	0
Yankow, c	4	2	0	10	0	0
M. Terry, p, 1b	4	4	2	3	1	1
P. Mahanco, cf	6	3	5	1	0	0
J. Terry, lf	2	2	0	0	0	0
M. Mahonco, 1b	3	1	1	4	0	0
Chomin, rf	4	0	2	1	0	0
Sofranko, 1b, rf	2	0	0	0	1	1
Dobransky, lf	2	0	0	2	0	0
Chylak, rf	2	0	0	0	0	0
Totals:	46	21	18	27	9	4

		R	H	E
Berwick:	011 020 000	4	4	5
Olyphant:	826 004 10x	21	18	4

Game played at Olyphant, Pa., June 23rd, 1940.

Two-base hits: M. Terry, Chomin, Prystash, Pesota. Three-base hit: P. Oram. Home runs: Pesota 2, P. Mahanco, J. Puksen. Bases on balls: off Terry 1, Klachany 3, Kalanik 3. Struck out: by Terry 8, Klachany 1, Kalanik 2. Sacrifice: J. Oram. Umpire: Tomko.

СКАЗАВ, ЩО НАЦІСТИ ВИГРАЮТЬ І ДІСТАВ 6 МІСЯЦІВ ТЮРМИ

У Белвил, Онт., засудили на тому тижні чоловіка, що називається Андре Вердіє, на 6 до 12 місяців вязниці за те, що він говорив, що нібито німці виграють цю війну. Вердіє був капітаном у французькій армії, а тепер був головою Дессеронто Ейркрафт Ко. (фабрики, що виробляє літаки).

Свідки сказали в суді, що Вердіє став на позір у хвилині як радієвий проголошувач оголосив, що німці кинули проти французів повзи. Притім він заявив таке: „Я жалую, але аліянти програли. Німці мають найбільшу змеханізовану армію в світі. Французи зложать зброю до сімох днів. Я знаю, бо маю інформації".

НА РІЖНІ ТЕМИ

КУДИ ВІТЕР ВІЄ?

Подае великий місячник „Форчен", що з розпитуваних ним людей близько 68 процентів заявилося за допомогу для аліянтів.

Перед упадком Франції за таку допомогу було, за обчисленнями того місячника, всього 27 процентів.

Упадок Франції видимо навернув опінію багатьох американців проти Німеччини. Нiщо й казати, що в багатьох інших людей по упадку Франції зросли зате німецькі симпатії.

НОВА ГІДНІСТЬ?

Шарль Помарет, французький міністер внутрішніх справ, говорив у своїй проклямації до французького народу по підписанні угоди про примиря:

„Нове життя почнеться для Франції завтра. Кожний чоловік, військовий і цивільний, повернеться на свое місце. Він негайно почне наново працю. Ми обертаемо нову чорну картку історії до нових гідностей"...

Що за нові гідности? Льокая Німеччини?

ПРОРОКУЄ.

Американка, замужна за анґлійського дипльомата Окленда, в своїй розмові з американськими ґазетярами при нагоді свого прилету з Европи заповіла, що до кількох тижнів Німеччина захопить Еспанію й Портуґалію.

На її думку, незалежність цих держав пропала без огляду на те, що станеться з Анґлією.

Добре, що хоч подала недалекий речинець. Кілька тижнів не важко буде пождати, щоби побачити, чи справді.

СУМНО, ТА НЕ ЗОВСІМ.

Подають як доказ страшного розбиття серед делеґатів на краевій конвенції Републиканської Партії, що шістьох делеґатів з Делаверу попирае пятьох кандидатів.

Це ще не так зле: що було би, якби пять делеґатів попирало шістьох кандидатів?

СИМПАТІЇ.

У той самий день появилися в американських ґазетах два донесення з південної Америки.

В донесенні з Монтевідео, столиці Уруґваю, говорилося про публичне запевнення американського амбасадора в тій републиці, що, мовляв, уряд Злучених Держав готовий дати Уруґваєві й іншим американським републикам допомогу в їх боротьбі проти запосягань чужинців на їх незалежність.

У донесенні з Буенос Айреса, столиці Арґентини, говорилося, що анґлійський уряд закупив в Арґентині 18,000 тон арґентинського мяса.

Могло би здаватися, що перша новинка політична, а друга чисто господарська. Одначе, чи хилилися би симпатії арґентинців для Анґлії, якби Анґлія не була зробила цього закупу, або якби це мясо закупила Німеччина або Італія?

КУКЛОВЕ ПРАВИТЕЛЬСТВО.

Деякі американські ґазети закликають американський уряд не признавати нового французького уряду, бо, мовляв, цей уряд не є справжнім урядом, а лише куклою в руках Німеччини.

Історія знае випадки, що американський уряд признавав такі „куклові" уряди, коли кукла була в руках американського уряду.

Отже чи не повинніб ґазети виразно сказати, що Злучені Держави не повинні признавати куклового уряду Франції, бо шнурочками цеї кукли не порушае Вуйко Сем?

НА НАЦІСТИЧНИЙ ВІЗ.

Писав оноді американський кореспондент в Европі Леленд Стов, що всі держави на Балкані спішаться всісти на „націстичний віз з бандою", себто на віз переможця. Мовляв, вони добре знають, що врятувати Европу перед німецьким пануванням можуть лише Злучені Держави, а Злучені Держави цього тепер не можуть.

У кілька днів після цього писали інші американські кореспонденти з Европи, що Німеччина й Італія поділилися впливами на Балкані: одні держави забере під свою контролю Німеччина, інші Італія.

Отже всідання на „націстичний віз з бандою'' подібне властиво до того, якби на віз з бандою влізла вівця, котру потім зарізали для банди на пікнік.

З ГАРМАТОЮ НА ВОРОБЦІ.

У модних крамницях Берліна появилися моделі нового жіночого одіння, між ними модель штанів для жінок.

Відділ націстичної партії видав негайно осторогу, в котрій говориться про цю нову моду як деґенерантські, божевільні ексцеси моди.

Що це можна назвати ексцесами, нема сумніву, але де тут деґенерація й де тут божевілля? А як є, то в кого?

ДИВНЕ?

Дивуються американські ґазети, що між артикулами примиря, принятого Францією, є артикул, в котрім Франція зобовязується віддати німецькому урядові всіх тих німецьких підданих, яких видачі німецький уряд зажадае.

Йде тут за німецьких втікачів, котрі певно чимось проти німецького уряду прогрішилися. Що з ними станеться по видачі, можна легко догадатися. Через це їх доля так обурює американські ґазети.

Одначе, чи не запізнилися дещо американські ґазети зо своїм обуренням? Чи обурювалися би вони кілька літ тому, як Гітлер видав українця польському урядові на певну смерть?

ПАМЯТНИК ПОЛЬСЬКІЙ ГОСПОДАРЦІ.

Виринув у Ню Йорку плян задержати частину польського павільону на світовій виставі в Ню Йорку на постійно в Ню Йорку. Йде за вежу й памятник польського короля Ягайла. Кажуть прихильники проекту, що вежа й памятник мають велику артистичну вартість. Отже їх треба би задержати в місті як твори штуки.

Немовби на доказ, що вони справді твори штуки, подається, що вони коштували польський уряд 280,000 долярів.

Якщо польський уряд справді на памятник Ягайлові, польському королеві з 14. століття в Ню Йорку й на вежу видав понад чверть міліона долярів в останньому році свого існування, то нема сумніву, що ці памятки могли би з певною слушністю [illegible]тися в Америці, не стільки як памятки польської штуки, скільки як памятки польської маеткової господарки.

ЗА ЧИЇМ ПРИМІРОМ.

Заводить у себе большевицька Росія довші години праці.

Покликається при тому на буржуазні краї.

Як настала в Росії большевицька революція, казали, що з часом і буржуазні краз будуть мусіти наслідувати большевицький уряд і заводити кращі умовини праці для робітників.

ОЛИФАНТ, ПА.

Повідомляється Олифантський Конґресовий Комітет, будучих делеґатів і всіх інтересуючих громадян, прибути на **ЗБОРИ в НЕДІЛЮ, 30. ЧЕРВНЯ 1940, в 4. год. сполудня** до Шкільної Авдиторії. На зборах маються вирішити важні справи, за котрі кожний громадянин українського походження повинен обовязково знати. 151

Демко Хомин, предс.
Андрій Тарас, секр.
Тома Шопей, касієр.

ТРУМНА НА ДЕМОНСТРАЦІЇ.

На демонстрації для протесту проти замаху на життя мексиканського генерала Хвана Альмасана, кандидата на уряд мексиканського президента, що відбулася в столиці Мексика, несено трумни з написом, що, мовляв, у них лежать мексиканські лідери, які не шанують законів.

З РУХУ ПО ВІДДІЛАХ У. Н. СОЮЗУ.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Союзовий День.

У неділю, 23. червня відбувся тут День відділів У. Н. Союзу зо стейту Конетикат. Була чудова погода, а тому число учасників, яке виносило понад 500, було зовсім замале на такий погідний день, тимбільше, що це був День усіх відділів цілого стейту. А коли брати під увагу, що тих відділів є понад 20, то з такого числа відділів можна було сподіватись численнішої участи. Не було зовсім заступлених відділів з Гартфорд і Ню Брітен.

Програма Дня складалася тільки з коротких промов, які були виголошені головним секретарем Д. Галичином, редактором „Юкреніен Віклі" С. Шумейком, і окружним організатором А. Маланчуком. Програму відкрив вступним словом голова Окружного Союзового Комітету на стейт Конетикат І. Шуран.

Головний секретар Д. Галичин говорив про значіння Союзових Днів, зазначуючи, що такі Дні є корисні вже хочаб з цього боку, що на ці Дні збирається звичайно більше молоді, як її можна дістати з приводу інших підприємств. У такий спосіб є нагода промовляти до молоді про У. Н. Союз, та витворювати в неї більше зацікавлення до цеї організації. Опісля бесідник фактами й прикладами вичисляв ті користи, які молодь може мати з членства в У. Н. Союзі.

Наші батьки мусіли поборюти великі труднощі, й понести тяжкі жертви, заки вони могли створити та збудувати таку організацію, як У. Н. Союз, говорив англійською мовою п. Шумейко. Вони промостили нам дорогу до організованого життя, а тепер молодь потребує тільки те організоване життя поширити, змцінити та поставити його на нові модерні основи. Це можна зробити найкраще при помочі членства в У. Н. Союзі, який власне є головною основою нашого організованого життя.

Окружний організатор п. Маланчук згадав про те, що стейт Конетикат був поставлений минулого року на перше місце в приєднуванні нових членів. Та цього року відділи не виказали ще належних успіхів, а тому це треба направити ще до кінця року, направити зорґанізуванням відповідного числа членів.

По скінченні програми, гол. секретар Д. Галичин переговорював справу організування членів з урядниками поодиноких відділів. Показалось, що кілька відділів приєднали саме цього місяця певне число членів, щоб зголосити їх якраз на Союзовім Дні. Знову інші відділи перебрали на себе зобовязання не лишитись по заді, та допильнувати того, щоб стейт Конектикат міг знова вибитись на перше місце в цім передконвенційнім році.

РЕКОРДОВІ ЮРБИ НА СВІТОВІЙ ВИСТАВІ

НЮ ЙОРК. — На світовій виставі тепер малощо не кожного дня появляються юрби, що переходять найкращі рекорди попереднього року.

Заряд вистави помітив багато краще відвідування вистави людьми зпоза міста Ню Йорку.

ДОМАГАЮТЬСЯ БІЛЬШОГО НАГЛЯДУ НАД СУДЕТСЬКИМИ НІМЦЯМИ

Після того, як Німеччина забрала від Чехословаччини Судети, багато судетських німців не погодилися з такою долею й воліли покинути свій край, ніж жити під гітлерівською владою. Одна група тих судетців вимігрувала до Канади й оселилася на Піс Ривері в Британській Колюмбії у бльоку Таппер Крік.

Однак з огляду на те, що Канада є тепер у війні з Німеччиною, і з огляду на те, що між тими поселенцями можуть бути скриті симпатики гітлерівської влади, місцеві члени Канадійського Легіону зійшовшись на мітінґ у Давсон Кріку, вирішили поставити урядові домагання, щоб воно надало в околицю більше поліції для нагляду, щоб перевірено між тими німцями пальну зброю, та щоб не дозволено їм на час війни розселюватися по інших околицях крім тиеї, яку тепер заселюють.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Звертаймо увагу на працю.

Живу в Америці 27 років і за час свого побуту мала я багато нагод приглянутись праці нашого загалу, а жіноцтва зокрема. Була я на ріжних концертах і виставах, що ми їх уряджували перед американцями. Звичайно нас гарно похвалили за співи і танці й на тім кінчилось. А коли треба було допомогти в якійсь справі, то нас відправляли з нічим. Може було в тому дещо помилково й з нашого боку, бо американці гляділи на те, що ми зробили для Америки. Ось те й було причиною, чому наш 15 відділ Українського Золотого Хреста, за ініціятивою пані С. Галичин, вступив в члени Американського Червоного Хреста, якому ми помагаємо в шиттю і збиранню грошевих жертв. Завдяки стараням пані Галичин є в Музею А. Ч. Х. українські експонати, так, як їх мають уже давно інші народи. Така ширша праця є тепер можлива в У. З. Х. тому, що є порядок в організації й згода.

Станислава Гурин.

РАДІОВІ ПРОГРАМИ

Гостинний виступ церковного хору з Маганой Сіті, Па., на радіо в Ню Йорку!

У наступну неділю, 30. червня, на українській радіо-програмі П. Задорецького в Ню Йорку, що відбувається постійно кожної неділі від години 9. до 10:30 рано з посильної стації WBNX, 1350 k.c., виступить зо своїми піснями Церковний Хор з Маганой Сіті, Па., під проводом дир. проф. Івана Сікуров. 151

Одного травневого вечора ші. Більше, як я даю, не діста-
— Свіжі фіґи, свіжі фіґи! —
— Ані сниться мені. Сімсот йшов, щоби зійтися з гандлямені ті воли за пятьсот ґуль-
Дорога з міста до села була

ТАРЗАН, ч. 40. Зупинка.

„Боґґду її вбє", заговорила малпа до Тарзана, схоплюючи водночас Маріку за руку. Тарзан скоро їм обом вияснив, що вони приятелі.

Маріка тепер провадила Тарзана і малпу до своєї кімнати. Скоро більшість її людей прибігло їй на поміч.

Тарзан післав тепер Боґґду на поміч людям Маріки, в їх боротьбі з піратами. За якийсь час кабіна Маріки була безпечна від нападу.

Отож Маріка вкінці таки осягнула те, що здобула владу над Тарзаном. Але контроля корабля знаходилась у руках піратів. З ними вона увійшла в переговори.